

Arrest

nr. 184 926 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2012 dient de verzoeker, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Hanoi (Vietnam) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in om in België te studeren. Bij beslissing van 22 oktober 2012 wordt het visum toegestaan.

1.2. Op 5 november biedt de verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Lokeren om zich te laten inschrijven. Hij wordt in het bezit gesteld van een attest dat zijn voorlopig verblijf dekt tot 19 december 2012 (bijlage 15).

1.3. Op 19 mei 2013 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot en met 31 oktober 2013.

1.4. Op 30 oktober 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Bij beslissing van 14 april 2014 wordt hij gemachtigd tot een verblijf van één jaar. De verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR), geldig van 19 mei 2014 tot 7 mei 2015.

1.5. Op 1 juni 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om verlenging van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 september 2015 wordt geweigerd om de tijdelijke verblijfsmachtiging te verlengen en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 185 422.

1.6. Op 16 februari 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.7. Op 16 februari 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 12/01/2016).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 12/01/2016).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Oudenaarde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene kreeg geen verlenging van verblijf toegestaan op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980.

Hij heeft nochtans niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op deze elementen, is een inreisverbod van TWEE jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

(...)"

1.8. Op 1 maart 2016 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Ho Chi Minh City (Vietnam).

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 185 422.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“6.1. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het artikel 74/11, §1, tweede lid Vw. teneinde aan de verzoeker een inreisverbod van 2 jaar op te leggen.

De motivering luidt als volgt :

“(…)”

6.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Vooreerst wordt in de motivering verwezen naar de stad Oudenaarde, terwijl de verzoeker steeds in Gent verbleef. Het is de verzoeker een raadsel waarom er melding wordt gemaakt van Oudenaarde.

Vervolgens wordt in de motivering medegedeeld dat de betrokkene werd geïnformeerd over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De verzoeker deelt stellig mee dat hij een afspraak had bij de Stad Gent op vrijdag 19/02/2016, teneinde de mogelijkheden tot ondersteuning bij een vrijwillig vertrek te bespreken (zie nota – stuk 6).

De verwerende partij moet ongetwijfeld op de hoogte geweest zijn van deze afspraak.

Deze afspraak is vanzelfsprekend niet kunnen doorgaan aangezien de verzoeker drie dagen eerder van zijn vrijheid werd beroofd.

6.3. De verzoeker benadrukt dat het effectief zijn bedoeling was om terug te keren naar Vietnam, en zich hieromtrent op de afspraak bij de Stad Gent te informeren.

Hij kreeg hiertoe echter niet de kans door het doortastende optreden van de verwerende partij.

De verzoeker had zich ook al bij het OCMW van Gent geïnformeerd omtrent de mogelijkheden tot ondersteuning bij terugkeer.

Geen enkele verwijzing naar de intenties van de verzoeker wordt verricht.

De verwerende partij beperkt zich in haar motivering tot de mededeling dat “uit onderzoek van het dossier namelijk blijkt dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

De verwerende partij specificeert echter nergens waaruit dit onderzoek dan wel mag hebben bestaan, welke omstandigheden daarbij in rekening werden gebracht, en hoe deze omstandigheden zich verhouden ten opzichte van het belang om een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Het heeft er alle schijn van dat de verwerende partij een standaard motivering heeft uitgevaardigd, waarbij zelfs werd nagelaten om de correcte gemeente te vermelden.

Nochtans dienen de hierna vermelde omstandigheden in rekening te worden gebracht, naast de vaststelling dat de verzoeker zich effectief aan het informeren was omtrent zijn terugkeer.

6.4. De verzoeker vormt geen enkel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, en heeft nooit enige problemen gevormd voor de maatschappij.

Integendeel, tot op het moment van betekening van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten volgde de verzoeker een voltijdse beroepsopleiding bij de VDAB als verzorgende (zie stuk 7).

6.5. De verzoeker had nooit enige intentie om onder te duiken. Hij verbleef na zijn genezing op kamer in het klooster van (...).

Dit vaste adres was genoegzaam bekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

6.6. Door haar doortastende optreden ontnemt de verwerende partij de verzoeker de kans om werk te maken van een legale terugkeer.

De verzoeker heeft de intentie om een studentenvisum te bekomen teneinde in België te studeren, nu hij er de ideale leeftijd voor heeft.

De verzoeker heeft ook steeds zijn tante in België om naar terug te keren.

Door het inreisverbod van 2 jaar wordt dit op onredelijke wijze onmogelijk gemaakt.

Overeenkomstig het artikel 74/11, §2, tweede lid kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

De verwerende partij heeft dit in de individuele situatie van de verzoeker nooit onderzocht.

De verwerende partij heeft ook de kans niet geboden aan de kennissen van de verzoeker om zich garant te stellen. Nochtans geven zowel de tante van de verzoeker, alsook de paters van het klooster waar de verzoeker verbleef, te kennen dat ze bereid zijn om zich garant te stellen.

6.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Door te verwijzen naar de stad Oudenaarde, en geen rekening te houden met de individuele omstandigheden van de verzoeker, gaat de verwerende partij hoogst onzorgvuldig te werk.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het legt de overheid de verplichting op om bij het nemen van een beslissing alle belangen tegen elkaar af te wegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De intenties van de verzoeker dienen aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit in casu op een onredelijke wijze haar ogen voor de intenties van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Uit het afgeleverde inreisverbod dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de specifieke situatie van de betrokken persoon heeft rekening gehouden.

Dit is in casu niet afdoende gebeurd. Het inreisverbod is op stereotiepe wijze afgeleverd.

De bestreden beslissing dient ingetrokken te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er in de voorliggende beslissing verwezen wordt naar de stad Oudenaarde, terwijl hij steeds in Gent verbleven heeft en hij van oordeel is dat de verwerende partij op de hoogte geweest moet zijn van zijn afspraak bij de Stad Gent d.d. 19 februari 2016 om de mogelijkheden tot ondersteuning bij een vrijwillig gesprek te bespreken. Hij stelt effectief de bedoeling te hebben gehad om terug te keren naar Vietnam, doch hiervoor niet de kans kreeg door het doortastende optreden van verwerende partij. Hij vervolgt dat er nergens gespecificeerd wordt welke omstandigheden zich verhouden ten opzichte van het belang om een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Het zou volgens verzoeker gaan om een standaardmotivering die hem de kans ontnemt om werk te maken van zijn legale terugkeer naar België. Hij stelt er een tante te hebben die bereid is om zich voor hem garant te stellen. Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn specifieke omstandigheden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt op 12 januari 2016 een identificatieformulier werd opgesteld in het kader van de Omzendbrief van 10 juni 2011 waarbij er een eerste gesprek opvolging terugkeer plaats zou vinden op 26 januari 2016. Verzoeker maakt hiervan geen melding in zijn verzoekschrift. Navraag bij het stadsbestuur Gent heeft aangetoond dat verzoeker zich niet op de afgesproken datum heeft aangeboden. Verder melde het stadsbestuur Gent geen kennis te hebben van een afspraak op 19 februari 2016 en trekt de echtheid van het aan het verzoekschrift toegevoegd stuk 6 in twijfel aangezien alle communicatie door de Stad Gent op officieel briefpapier wordt verstuurd. (zie bijlage)

De verwijzing naar Oudenaarde in de bestreden beslissing betreft een materiële misslag, temeer daar in de bijlage 13 septies van dezelfde dag duidelijk wordt vermeld:

"Betrokkene werd door de stad Gent op 12/01/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."

Uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt op grond van welke wetsbepalingen zij werd genomen. Er werd gewezen op artikel 74/14 §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12 januari 2016, wat niet door verzoeker wordt betwist.

De uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing is in overeenstemming met Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin wordt gestipuleerd: "(...) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was."

Dat door de verwerende partij wordt verwezen naar het feit dat er sprake is van een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook wel degelijk een relevante factor bij de beoordeling van de termijn van het inreisverbod.

Geenszins toont verzoeker aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek dat er geen rekening gehouden zou zijn met zijn specifieke omstandigheden, daar hij niet aantoonde met welke door het Bestuur gekende omstandigheden geen rekening gehouden zou zijn.

Zie recente rechtspraak in die zin:

"4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert." (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cc.e.be>).

En:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn." (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt enerzijds een voltijdse beroepsopleiding VDAB te volgen als verzorgende en anderzijds naar België te willen terugkeren om er te studeren aangezien hij er de ideale leeftijd voor heeft, terwijl hij duidelijk aangeeft naar Vietnam te willen terugkeren waarvoor hij een afspraak gemaakt zou hebben bij de Stad Gent op 19 februari 2016 terwijl uit het administratief dossier blijkt dat hij er reeds een afspraak had op 26 januari 2016 teneinde zijn terugkeer te bespreken, waarvoor hij zich niet heeft aangeboden en hij hiervoor tekst noch uitleg geeft.

Zoals verzoeker in verder zijn verzoekschrift stelt beschikt hij nog steeds over de mogelijkheid om, conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van zijn inreisverbod te vragen, om humanitaire redenen, in zijn land van herkomst.

Het enige middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 12/01/2016)". Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name de omstandigheid dat de verzoeker "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven" ondanks het feit dat hij geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek en ondanks het feit dat hij geen verlenging van verblijf kreeg toegestaan op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het belang van de immigratiecontrole en de omstandigheid dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Hierbij wordt nog opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de

Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat het hem een raadsel is waarom in de motivering van de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de stad Oudenaarde, terwijl hij steeds in Gent verbleef. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat het hier om een louter materiële vergissing gaat. In de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en die zich in het administratief dossier bevindt, wordt immers vermeldt dat de verzoeker door de stad Gent op 12 januari 2016 geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Dit vindt steun in het administratief dossier. Uit een *“(i)dentificatieformulier in te vullen in het kader van de toepassing van de OMZENDBRIEF van 10 juni 2011”*, opgesteld op 12 januari 2016, blijkt dat de verzoeker werd uitgenodigd voor een *“(e)erste gesprek opvolging terugkeer”* op 26 januari 2016. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens stelt dat de verzoeker werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De vermelding van de stad Oudenaarde in plaats van de stad Gent, waar de verzoeker woonde, is een louter materiële vergissing, die de geldigheid van de bestreden beslissing *in casu* niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298). Waar de verzoeker nog betoogt dat hij bij de stad Gent een afspraak had op vrijdag 19 februari 2016 om de mogelijkheden tot ondersteuning bij een vrijwillig vertrek te bespreken, wordt er op gewezen dat hij nalaat bewijskrachtige stukken neer te leggen die een dergelijke afspraak bevestigen. De nota die de verzoeker neerlegt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 6), betreft een handgeschreven, niet-officieel document, waarvan de ondertekenaar niet geïdentificeerd kan worden als (bevoegd) ambtenaar van de stad Gent. Uit dit stuk kan niet worden afgeleid dat de verzoeker op 19 februari 2016 een afspraak had met het stadsbestuur van Gent aangaande de mogelijkheden tot ondersteuning bij een vrijwillig vertrek, temeer nu uit een naar aanleiding van een telefoongesprek met de bevoegde diensten van stad Gent opgesteld synthesesedocument, dat als bijlage bij de nota met opmerkingen werd gevoegd, blijkt dat de stad Gent geen kennis heeft van een afspraak op 19 februari 2016 en de echtheid van de nota van de verzoeker in vraag stelt nu alle communicatie op officiële documenten gebeurt. Voor zover de verzoeker nog stelt dat hij zich *“ook al bij het OCMW van Gent geïnformeerd (had) omtrent de mogelijkheden tot ondersteuning bij terugkeer”*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat het *“effectief zijn bedoeling was om terug te keren naar Vietnam, en zich hieromtrent op de afspraak bij de Stad Gent te informeren”* en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”* ondanks het feit dat hij geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Verder voert de verzoeker aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat hij *“geen enkel gevaar (vormt) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* en *“nooit enige problemen (heeft) gevormd voor de maatschappij”* en dat hij *“nooit enige intentie (had) om onder te duiken”*. Er wordt evenwel op gewezen dat de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod werd opgelegd om reden dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 12/01/2016)”* en niet op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat of omdat hij een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De kritiek van de verzoeker is dan ook niet gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing en kan niet tot de nietigverklaring ervan leiden.

Waar de verzoeker nog voorhoudt dat hij de intentie heeft om een studentenvisum te bekomen om in België te studeren en dat hij *“ook steeds zijn tante in België (heeft) om naar terug te keren”* en dat dit hem door de bestreden beslissing op onredelijke wijze onmogelijk wordt gemaakt, wordt er op gewezen dat het ten gevolge van de bestreden beslissing niet onmogelijk is om naar zijn tante in België terug te keren en om in België te studeren. Met de bestreden beslissing wordt de toegang tot en het verblijf op het grondgebied slechts gedurende twee jaar verboden. Daarna kan de verzoeker terug worden toegelaten tot het grondgebied om aldaar te studeren en naar zijn tante terug te keren indien hij daartoe aan de door de wet vereiste voorwaarden voldoet.

Ingevolge artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De verzoeker maakt evenwel geen humanitaire redenen aannemelijk die het opleggen van een inreisverbod in zijn geval in de weg staan. Het loutere feit dat hij in België wil studeren, dat hij hier een tante heeft, of dat hij kennissen heeft die bereid zijn om zich voor hem garant te stellen, kunnen niet worden aanvaard als humanitaire redenen, temeer nu de verzoeker niet aantoont dat hij afhankelijk is van zijn tante, waarbij hij overigens blijkens de stukken van het administratief dossier niet inwoont. Voorts heeft de verzoeker (op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen) geen machtigingsaanvraag ingediend om in België te studeren en heeft hij tevens van een dergelijke intentie geen melding gemaakt toen hij op 16 februari 2016 werd gehoord in het kader van een vreemdelingencontrole.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een inreisverbod voor een duur van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN